

עין משפט
נר מצוה

נא א מיי פֿלא מהל
 נדרים הל' יא סמג
 לאוין רמב:
 נח ב מיי פֿיס מהל
 מעשה הקרנות הל'
 כז סמג עשין קפז:
 נמז ג מיי שס הל' כא:
 ס ד ה מיי שס הל' כב:
 סא ו מיי פֿלא מהל
 נדרים הל' יג סמג
 לאוין רמב:

תורה אור השלם

1. וְהִקְרִיב מִמֶּנּוּ אֶחָד
מִכָּל קָרְבָן תְּרוּמָה לַיהוָה
לְבָבוֹן הַזֶּרֶק אֶת יְדֵי
הַשְּׁלָמִים לוֹ יִהְיֶה:
וַיִּקְרָא זֶה יֵד

הגהות הב"ח

[illegible]

תוספות

והוא תרומת דמי תורה.
לאחר זריקה תורה.
מ'מ' לאו חלומר
בכשר שלמים לאחר זריקה
שאל הארץ כלשונו
כדפ' לו נומה: דא
קא שמען לו תרומת
דמי תורה הרבה תורה.
לחומר כדפ' תרומה כלל
היא: אלא דאפשינו
לביישורו. וכל שפיר
עבדוהו עסק ומן האפר
עשה ד' חלום מ' מין:
יראם בתנאי וכו'. אלם
לחומר כשר וכו' שלמים
זבניה ואמר לו מה
שאלם בריטא דעמי חכא
בשמים נקט מן הכה
שכלם אלם לחומר דמיתו
דמיתו

יב:

ר"ן

והוא תרומם לחמי מודה לאחר זריקת דמים היא. דיכין דלחמ
לא שרו בצבילה עד לאחר זריקה למה יתרנו אותן
קוקודם לכן ומדנתי אסור ש"מ דבעיקרן קמתפיס: אלא אימא
אין פירומו הלכה אסור. מרומת הלכה שהיו תורמין ממשות
הלשכה וממלאין שלש קופות:

הלשכה וממלאין שלש קופות:

והא תרומת לחמי ת
היא אימא "בתרומ
תרומת לחמי תודה
תודה וב"ש תרומתו
תודה תרומתו היא
לחמי תודה נמו קודם
דאפרשינהו בלישה
בר קיסנא אמר שמואל
בארבע חלות יצא ו
והא בעי למשקל תת
חדא ריפתא על כווי
קרנן שלא יטול מקר
דשקיל פרוסה מכל
שלא יטול פרוסה י
דשקיל חדא מחמין
מן ריקקים וחדא מ
הרי עלי כבכור רבי
ימתיר היכי דמי אי
מים טעמא דמאן ד
מים טעמא דאכרע.

מִרְדְּקַיִקוֹן וְרַבְחֵיטָה׃ וְהִסְטָן וְהִקְרִיב אֶחָד מֵכָל קִרְבָּן. כְּלוּמָר מַלְכֵּנוּ
מִמֶּיךָ וּמִן יוֹשְׁבֵי עִיר צַדִּיקִים׃ [מִנְחָתוֹ עוֹר] אֶחָד מִעֲשֶׂר קִשְׁמֵר וְהוּא לְכוֹ אֲרֻבָּעִים׃
דְּשֻׁקֵל חֹרָן מִן חֶמֶץ. עֲשֶׂה שָׂרָה חֲלוּת מִכָּל מִין וְאַחַר שֶׁהִרְשִׁים
לְהַחֲמִיץ מִכָּל מִין לֵאמֹר שֶׁהָיָה עֵל מִן וְשֶׁהָיָה אֶחָד אֶחָת מִכָּל מִשְׁעֵה
וְתוֹשֵׁעַ׃ לִימָא דְכִנְיָא וְכוּ׃ אִל לִפְנֵי זְרִיקָתָא דְרַמִּים כְּלוּמָר שֶׁאֵמֶרן
בְּפִירוּשׁ. וְנִרְאֶה צִינֵי דְבִדְיָן הוּא דְרוּה מְאֵי לֶאֱשָׁאֵי אִי צִאֲמוֹר הִרִי
דְּעִילֵי כְּבוֹד סִתְמָא מֵאִי טַעמָא דְמִלָּן דְּשִׁרִי דְּפִלְפּוֹ אִי אֲמִירָן
דְּבִיחֵימָא קִמְתִּים כֵּל שֶׁאֵמֶר סָחַס צִיִּקְרוֹ קִמְתִּים דְּהֵאֵת תַּנן בְּמִנְחָתוֹ׃
וְהָיָה כְּשֶׁאֵמֶר אֲשׁוּר וְלֹא יִדְרִיקֵן מִירָה כְּבוֹנִינֵי צִיִּקְרוֹ קִמְתִּים׃
וְהָיָה כְּשֶׁאֵמֶר לְמִימָר אִי לֶאֱחָר דְּרַמִּים מִ״ט דְּמִלָּן דְּלֶאֱסָר
דְּשֻׁקֵל מִי אִל לִפְנֵי זְרִיקָתָא דְרַמִּים מִ״ט דְּמִלָּן דְּשִׁרִי אֶחָד הִ״ה דְּסִתְמָא
מִי קִשָּׁא׃ ׀ אֵל דְּבוּי עֲלֵמָא לִפְנֵי זְרִיקָתָא דְרַמִּים. כְּלוּמָר אִי מִי סִתְמָא
דִּינָא אִיֵּת לְהוֹ אֲפִילוֹ הִי רִבִּי יוֹסִיפִי מְתִיר מִדְּכַחֲבִי כִי יִדּוֹר
דְּדַחַד וְכוּ׃ דְּבִר דְּבִר הָאֲסוּר הוּא כִיֵּן דְּבִעַל כְּרוּ מִלָּה קְדָמָה עֲלִי׃
לְהוֹ לְרַבּוֹת וְזִכּוֹר דְּבִר הָאֲסוּר. כְּלוּמָר כִּיֵּן דְּמִלָּן לְהִקְדִּישׁ דְּקִדְּשָׁה דְּהִסָּה׃
לְקַמֵּן [יב׃] מִצְוֵי לִילִים לְמַסְפִּים בְּחֻטָּא וְאַשֵּׁם. דְּלַע״ג דְּחֻבָּה

היה מתפנים כבר בתרומת לחמי תורה לאחר זריקתם שהו דבר הלחמי תורה מותר: **ואינעם אימא**. האומר כתרומת לחמי תורה אסור לא יאסור ויחמר תרומתו ליהוה קודם זריקתו להכי ממתיק בציבור ששימרה ההיתר לאחר האיסור ומתיריהו קודם זריקתו להכי ממתיק בציבור ששימרה ההפרש ואז אם ככרו דמותר להפרש בציבור וכדכר טובי וכו': **והא כפייה** דמנאותו שיהו ארבעים אבל אי אפאן בארבע חלות גדולות מכל מין **וכי סימא דשקיל חדא ריפסא אונלו**. דמתי ארבעה שקיל חדא ליה הפרש וממחמץ חדא ומחלות חדא ומתקיקין חדא ומרבוכה חדא אבל לא להפרש קודם אפייה לתרומתו וא"כ חל ליה ליידי דהשאת שקיל חדא **וכי כבהר קא מיירי** דאי בשרשלי לית ליה שום אונלו בגווייה **אילימא**. דלמך הרעלי בשר דא כבשר כבור לפני זריקת דמים:

ור צבור גציה לאחר זריקה ואמר זה כזה ויס"ג צהדיא דמחית צשר צבור גציה:

כל כנויי פרק ראשון נדרים

והוא תרומם לחמי תודה לאחר וריקס דמים הוא. ואליבא דר' שמעון נקט ליה דאמר לא קדש הלחם עד שיטחוט ויחזרוק דמה לשמה וצבורת כהנים" קאמר לה גבי לחמי תודה וקודם חריקה אי אכל מהני לחמי תודה לא עבד אסור גמור ואפי' הכי

והא תרומת לחמי תודה לאחר זריקת דמי
היא אימא "כתרומת הלשכה אסור אבל
תרומת לחמי תודה מאי מותר ליתני ^א לחמי
תודה וכ"ש תרומתו הא קמ"ל תרומת לחמי
תודה ותרומתו היא ואי בעית אימא תרומת
לחמי תודה נמי קודם זריקת דמים הוא כגון
דאפרשינהו בלישה וכי הא ^ב דאמר רב טובי
בר קיסנא אמר שמואל ללחמי תודה שאפוא
בארבע חלות יצא והכתיב ארבעים למצוה
והא בעי למשקל תרומה וכי תימא דשקיל
חדא ריפתא על כולה והתנן ^ג אחד מכל
קרבן שלא יטול מקרבן על חבירו וכי תימא
דשקיל פרוסה מכל חד וחד ^ד והתנן דאחד
שלא יטול פרוסה ^ה אלא דאפרשינהו בלישה
דשקיל חדא מחמיץ וחדא מן חלות וחדא
מן רקיקים וחדא מן רבוכה לימא כתנאי
^ו הרי עלי ככבוד רבי יעקב אוסר ורבי ^ז יהודה
ימתי' היכי דמי אי נימא לפני זריקת דמים
מאי מעמא דמאן דשוי ואי לאחר זריקת
דמים מאי מעמא דמאן דאסר אלא לאו
דמחית

בחר מעיקרא ואסורה התרומה קודם זריקה כגון לאפרשה בלילה וכו' הא לאמר דב טווי בר קיסנא וכו': ואית דמרפשי והא תרומת לחמי תודה לאחר זריקה וכו'. ה'ה כהן מפרשה והיתה מותרת לתהי וקודם זריקת דם היתה אסורה דמאחר שנתקדשו לחמי תודה בשביטה נאסרו לכל העולם ועשה עול עד שהופרשו התרומה לאחר זריקה שהותרה לכהן אלמא אע"ג דקודם זריקה היתה אסורה כבשר זחמי שלמים לאסור קודם זריקה ולאחר זריקה הותרה כבשר זחמי שלמים אסור וי' בכרך אלמא דלזילין בחר מעיקרא שהיה אסור לכל העולם: לעולם מהא לא תיפשוט ואימא מהא כתרומת הלשכה אסור. דתרומת הלשכה לא היה לה הותר מזה בטחילת הקדש בין ספקו הקדש: דא' כתרומת לחמי תודה מאי משום דאמרינן בסוף מתפס ומאחר דתרומת הכהן היא חשובה כתרומה עתלנא כדבר האסור ולא כדבר הנדור ולהי מותר המתפס אי הכי ילתמי כתרומת לחמי תודה מותר לכ שכן כתרומת האמתקא דלגא דתרומה דמאחר דהיא לא בזה ע"י נדר כלל: לתרי מוסאוי' להי קמי' דנענא דמיתמינא דמיתמינא דתרומת לחמי תודה לאחר זריקה דם שהיא מופרשת ויש עליה שם תרומת אהרן חשובה ויש עליה שם תרומת כתרומת אהרן חשובה ולעולם האומר כתרומת חפשוט מהא בשר זחמי שלמים אי צביק מתפס או סקוף לאפשר ירומה מותרת לכהן קודם זריקה ולהכי איסור והיתר ביחד קלל הוויקא דם שהופרשה היתה קדושה בשביטה קודם מפרשה אסורה לכל העולם יציע' דלרצעים מלוח מיציע ליה למפי עשרה מל מין: ומשני למאוי' יא': והא צעי למישקל תרומה. מן חד וחד מכל מין אחד מעשרה: מנה: ופסנן אחד מכל קרבן. דמכל מין ומין צעי למישקל חדא חדא מן אחד מין בלבד על תלחא: אלא דאפרשה בלילה. דמכל מין ומין היה שלימה מכל קרבן דאופה חלי ממנה שנוטל מכל מין ומין: דמי אסור ליה נמי באכילה שהאמר היה עבר זה כבשר צבור: היכי דמי? יעמא דאמן דרי. לא צבור לא י' לישמרי אלא בבורת דמי: ואמר

ואמר

מוסף רש"י

(א) צ"ל תרומת לחמי וכו',
(ב) מנחות עו: ע"ש [נדעו: ו:]
(ג) [מנחות עו: ו:]
(ד) שם עו. עו: פסחים לו:
(ה) [נדעו: ו: ו:]
(ו) [צ"ל ר' יוסף וכן מוכח
ממנו להדיא], (ז) [ולא פסק
המפרש], (ח) [ע"כ פירוש וכן
צ"ל ורבותה]
(ט) וכן נ"ל ודקדק "הד"א.
(י) ש"ך לדף יב.
(כ) ק"א יהודה.

גליון הש"ס

בהרא"ש ד"ה כגון
דאפרשן בו' דקודם
שחיטת הזבח ל"ש. עין
גדה דף ו ע"ז מד"ה
לאפרשנהו:

פירוש הרא"ש

[illegible][illegible][illegible]

מסורת הש"ס

תלמוד בבלי מהדורת נהרדעא החדש, באדיבות הוצאת ח. וגשל, © כל הזכויות שמורות

^[א] [לעיל יג.] 3) לשל ית. שבוטע כ,

תורה אור השלם

1. איש פי ידר נדר לך או השבע שבועה לאסור אקר על נפשו לא ודל דברו פקל ודעא מפיו יעשה: במדבר ל ג

הגהות הב"ח

א) רש"י ד"ה רביעא וכו' שאוכל לך אלא: 2) וכו' ברין ד"ה אמר קרא וכו' ולא נמשעא אלא כי היכי:

גליון הש"ס

נב' הא בעם האיין. ע' לקמן דף כ ע"א:

מוסף רש"י

לכתבניא איזהו איסור כר'. ללמנעו איסור ענשו על הפסן (מאירי בשוח. ע"ש).

פירוש הרא"ש

רבינא אמר הב"קתני ב'. לקיימנא אינטרין לאשמועי' דכשר חזיר לא בעי שאלה: מנה"מ. דענין דבר האסור ולא דבר האסור: אמר קרא איש כי ידור נדר לה'. מלן דלית ליה דברה תורה כלשון בני אדם דרש ליה מנה"מ. אפי"ג דרש"י ליה לקמן מלמד שהגדרים חולן עד דבר מזהו דבר השמות שריותיו שמע"י מנה דלא חיל מדרש מידור דבר לומר עד שידור דבר הנדור לה' ומדרש נמי לא יקל נדר לומר אפי"ג אם הוא נדר דבר שאף לה' גנון שיהא לו נשמות מזהו ונדר שלא לעשותה הייז הוא כגזי יחל דברו: הא בתיב לאסור איסר. השמות שריותיו ענשו דבר האסור: טיביני יחל לכתבניא ואחורדאריס האסור בתורה. ומקול לה שבועות דמתפס דבר מדר דמי: הא בת"ח. שאפו רינל דנדרים: הא עב"ה. שאפו טורא מלידור והשמירו עליו כדי שלא יאסור את אשתו עליו: והתניא. צניעותא שחלון בין מ"ח לעם הארץ ומיהו אין טעמא שיהא נדבי נדר בתורה הייז טעמא דת"ח וידע דכיון דלא אמר צנה שכתוב בה גבוליי קא משמעב אש על הארץ אינו בקי בכל זה ואח"י ללולוי אפילו כי קא משמעב צנה שכתוב בה אצל צמתיי ליתא לפשר שאף יקל ראשו אפילו כשר חזיר היא זריך שאלה:

רש"י

ואלו מותרין

אלא רבי יהודה היא. דלית ליה מכלל לאו הן: היינו רישא. כלומר כבר מנינא צפירקין דלעיל דף י: לחולין שאוכל לך לא כשר וכו' ומוקמינן לה כרבי יהודה ומאי קא משמע לן הכא אלא ודאי לא אינטריך הכא חולין אלא איידי דבעא למיתני כבשר חזיר כעבודת כוכבים תנא נמי חולין: **רבינא אומר.**

הא דקתני חולין לאו דלמיר חולין

שאוכל 6) אלא הכי קתני אלו מותרין

כחולין האומר כבשר חזיר כעבודת

כוכבים כו': ואי לא תנא חולין.

דמשמע מותר כחולין הוא הוה

אמינא בעי שאלה לחסס היכא דלמיר

כבשר חזיר או כעבודת כוכבים בעי

למישאל אי הוה נדר אי לא ולהכי

תנא חולין למימר דחולין גמורין

יניהו דלא בעי שאלה: ומי אינא

לאסוקי אדעמא. דבעי שאלה היכא

דנדר כהאי גוונא אי לא תני נמי

חולין: והא מדקתני **סיפא האומר**

לאשמו כי את אסורא כאימא. אע"ג

דנדר דדבר האסור דלא הוה נדר:

פוסחין לו פסח ממקום אחר. לנודר

זה למטרע שזריך לבא לפני חסס

ואין פוסחין לו לומר הואיל ונדרת

דבר האסור לא כלום נדרת אלא

מפסח אחר מראין לו ההימר כדי

שלא יקל את ראשו לכך כלומר להכי

מזכירין ליה שאלה ופוסחין לו פסח

ממקום אחר כדי שלא יחא קל

צעניו לידור צדק להזכיר אמו לגנאי.

ומדקתני צהא סיפא דזריך שאלה

מכלל דרישא דלא קתני לא זריך

שאלה ואפילו אי לא אמר חולין לא

מזכירין ליה שאלה: **אלא חולין ממילא נכסה.**

כדי נכסה: דהא **כסב נמי לאסור** אחר כדי שלא פני חסס

לא אמר כלום. אלמנא אפילו שאלה לא בעי: **לא אמר כלום**

מדאורייתא. הואיל דנדר דבר האסור ומ"מ זריך שאלה כדי שלא

יקל את ראשו צדק: **פולמיד חסס.** לא בעי שאלה דאקראי בעלמא

הוא דאירע לו ולא יקל את ראשו צדק ומתני' מיירי בעס הארץ

דאי אמרת אפילו שאלה לא בעי יקל את ראשו להיות נודר קי:

הנודר

קאמר דהיכי לימא ככר זה עלי כבשר חזיר לא אפשר דבשר חזיר אסריה רחמנא והוא לא אסריה: **מפצעי לנדפניא איזהו איסר**

וכו'. לאשמועינן דאע"ג דתלי נדרו דנדר שלא נאסר אלא לו לצדו דהיינו יוס שמת בו אציו חייל נדרא דאי לאו האי קרא הוה אמינא

כי **יודר נדר עד שידור** דבדר שהוא הנדור לגמרי שנאסר מכל מחמת אותו נדר קמ"ל קרא דלאסור איסר. וז"ל אי"כ היכי מקשינן

התם זריס פרק שבוטע שמים בתרא [שבוטע כ:] כיוס שמת בו אציו פשיטא והא טובא קמ"ל וכדכתיבנא נראה צעניי דמדלנא נקט תנא דנדר על

ככר ומתפס על ככר אחר זו משמע דאגב אורחיה מילתא אחריתי אתא לאשמועינן דמתפס בימים שאפילו צלא נדר לא היה אוכל

צהס בשר כיון דמ"מ משום נדר ג"כ הם נאסרים עליו כי מתפס צהו חייל נדרא והיינו יוס שמת בו אציו ויוס שמת בו רצו דאפילו

צלא נדר משום צעריה לא הוה אכיל צהו צשרא ושמי חמרא ומש"ה פריך יוס שמת בו אציו פשיטא דהא כל איסוריה לימיה אלא מחמת

נדר ואע"ג דממילא נמי הוה ממנע מאי נפקא לן מיניה מ"מ מתפס דנדר הוא דלא אפשר ליה לאתפוקי באיסורא כלל ומפסקין יוס

שנהרג גלייה בן אחיקס אצטריכא ליה דמתסר ממילא וקמ"ל דכיון דלית ציה נמי נדרא מתפס דנדר הוא ואסור. ואם תאמר דהכא

משמע דההיא דלחיור איסר האמור צמורה נפקא לן מקרא דלאסור איסר ואילו התם צפרק שבוטע שמים בתרא לימיה לה מנא ה"מ

אמר קרא איס כי יודר נדר לה' עד שידור דבדר הנדור דאלמנא כולה מילתא מהאי קרא נפקא לן ולא מצטרין לן לאסור אסר כלל וי"ל

דהתם משום דלא קאי בעיקרא דהא דינא לא דק ונקט קרא דכי יודר נדר משום דההוא קרא נמי משמע דנדר הוה ע"י התפסה אצל

אין ה"נ דקרא לאסור איסר מצעי לן למתפס דבדר שלא נאסר אלא לו לצדו דחייל נדריה: הילכך לענין הלכה נקטינן דמתפס דבדר

האסור לא הוה נדר ולא זריך שאלה כלל ואפילו בעס הארץ אלא צמדיר אשתו צלצד ומהאי טעמא דכתיבנא צמתני' אצל מתפס דבדר הנדור

ואפי' דבדר שאינו נדור אלא לו צלצד חייל. וה"מ מתפס דנדר אצל מתפס בשבועה לא מהי דק"ל בפרק שבוטע שמים בתרא [שכ ג.] דמתפס

בשבועה לאו כמנזיה שבעה מפיו דמי דהיינו טעמא משום דנדר חל על הפסן שאסר את הפסן עליו דנדר ולפיכך כשהוא מתפס חפץ

בחפץ רחוי הוא שחול אצל שבעה הוא אסר ענמו מן הפסן אצל גוף הפסן אין עליו נדר וקדושה כלל הילכך אי אמר לו כזה לא אמר כלום

וכן נמי אם אמר שלא אוכל בשר כיוס שמת בו אציו והוא היה מושבע על אותו יוס לא אמר כלום דהא צאותו יוס מתפס ואותו יוס ליכא בגופיה

נדרא כלל. ואיכא מ"ד דנהי דמתפס בשבועה לאו כמנזיה שבעה מפיו דמי ה"מ לענין קרבן ומלקות אצל איסורא מיהא איכא חה אינו מחזור וכמו

שכתבתי שם צס"ד: הא צס"ח. דכיון דתני לא אמר כלום משמע שאינו זריך שאלה כלל ואפי' מדרצנן ומיירי צת"ח: והספיק. צניעותא. כלומר

דאף על גב דזריך שאלה לעס הארץ תני לא אמר כלום כיון דת"ח אין זריך שאלה: **היי גרסינן ואמר רבי יוחנן ואמר רב נתנא:**

ואם

אוכל ככר זה ודריס ליה התם משום דאיסר זה הטיול הפסילות בין נדר לשבועה וכיון דלשון הוא לענמו ליכא למדרש מן הפסילות שימפס דבדר מדי דהוה אשבעה צמדני או שבע שבוטע פסילות ואפילו

הכי לא דרשינן מן הפסילות שימפס דבדר האסור ע"י שבוטע כפסילות מנדר משום דגלי קרא בעלמא לא משבע צמני לשקר דמשמע שהוא לשון לענמו שאסר ענמו גלשון שבוטע הילכך לרינא לא קשיא כלל

מן הפסילות דפרס' קי נראה למורי ש': ורבינאו הרי את עלי וכו'. יודע היה דמתניתין דבעי הרתם חסס אינו כ"א מדרצנן דבדר הנדור בעי אלא ס"ד דקר צרייהא דקתני לא אמר כלום אפי' מדרצנן

לא בעי שאלה מדקתני לא אמר כלום וכן מוכח שגיטא דצניי דקאמר לא אמר כלום מדאורייתא וזריך שאלה מדרצנן: ח"ג בהך ברייתא הרי את עלי בבשר אפי' בבשר אחר. ואחשתו לא הענע קאי אצל

ל"ג כבשר אמה כבשר אחותה דמשמע דאמה ואחותה של אשתו קאי וז"י דאי"כ הוה ליה למימר כבשר אמן או כבשר אחותך דהא צמדנר שם אשתו מיירי דקאמר הרי את עלי אלא גרי' כבשר אמי כבשר

אחתי אף האסופים טעו לכתוב אמה ואחותה: רבא אמר הא בתלמיד חכם הא בעם האיין. ואפי' מנלל משני הכי משמע לדידיה דאין חילוק בין תלמיד חכם לעם הארץ ואפי' צת"ח בעי שאלה מדרצנן:

והתניא הנודר בתורה וכו'. פירוש והתניא צניעותא שיש חילוק בין מ"ח לעם הארץ:

פרק שני נדרים

ידן

אלא רבי יהודה היא היינו רישא. מתני' דפרקא קמא יין: דתנן לחולין שאוכל לך קרי רישא. ונראה צעניי דה"פ צשלמא אי כר"מ

מתוקמא לא תקשי לן היינו רישא משום דההיא דלעיל אוקימנא [א.]

כרבי יהודה והכי קתני שרבי יהודה אומר האומר ירושלים וכו'

והכא סתם לן תנא דאפילו לר"מ

דלית ליה מכלל לאו אמה שומע הן

צהא מודה משום דכיון דלמיר לא

חולין על כרחין קרבן הוה אצל

קאמר הש"ס דלא אפשר לאוקמא

אליציה דכיון דלית ליה מכלל לאו

אמה שומע הן אפילו צכי האי גוונא

אית ליה למשירי: איידי דקסני

כבשר חזיר וכו'. כלומר הא דקתני

חולין שאוכל לך לאו לגופיה אינטריך

ולאו לדיוקא אלא אגב גררא דשארא

פתח ציה הכי: **הכי קתני ואלו**

מופרין כחולין. כלומר כאומר חולין

שאוכל לך שיהא מותר לגמרי ולא

בעי שאלה: **מנא ה"מ.** דמתפס

דבדר האסור לא מעד מסר: **אמר קרא**

כי יודר נדר וכו' עד שידור דבדר

הנדור. נראה צעניי דהכי פירושו

דצינרא להש"ס דלאשמועינן דמתפס

דבדר הנדור מיסתר לא זריך קרא

דכיון דלמיר ככר זה עלי אסור הוה

נדר כי אמר נמי קרבנן אסור קאמר

ולא גרע מידות אלא ודאי קרא

דכי יודר נדר לאו לדבר הנדור אלא

אלא למעוטי דבר האסור. ופרצין

אי הכי אפילו דבדר האסור נמי דהא

כתיב לאסור איסר כלומר דעל

צחקך כל חד לגופיה אינטריך ואלו

למעוטה 9) דכי היכי דלא חספין דמעמס לא הוה נדר

כתב רחמנא הני תרי קראי לאשמועינן דמתפס דבדר הנדור

ומתפס דבדר האסור הוה נדר וכל חד מינייהו חייל דאי לא לאסור

איסר למאי מוקמת ליה. ומפסקין לאסור איסר מצבעי לכתבניא

איזהו איסר וכו' כלומר וכיון דאפשר לאוקומה להך דרשא להכי

מוקמת לה משום דסבירא היא דמתפס דבדר האסור לא חייל

דבשלמא דבדר הנדור מלי לאתפוקי ולומר ככר זה עלי צבדר

וקרבנן שנאסר ע"י נדר אצל כי מתפס דבדר האסור לא כלום

קאמר דהיכי לימא ככר זה עלי כבשר חזיר לא אפשר דבשר חזיר אסריה רחמנא והוא לא אסריה: **מפצעי לנדפניא איזהו איסר**

וכו'. לאשמועינן דאע"ג דתלי נדרו דנדר שלא נאסר אלא לו לצדו דהיינו יוס שמת בו אציו חייל נדרא דאי לאו האי קרא הוה אמינא

כי **יודר נדר עד שידור** דבדר שהוא הנדור לגמרי שנאסר מכל מחמת אותו נדר קמ"ל קרא דלאסור איסר. וז"ל אי"כ היכי מקשינן

התם זריס פרק שבוטע שמים בתרא [שבוטע כ:] כיוס שמת בו אציו פשיטא והא טובא קמ"ל וכדכתיבנא נראה צעניי דמדלנא נקט תנא דנדר על

ככר ומתפס על ככר אחר זו משמע דאגב אורחיה מילתא אחריתי אתא לאשמועינן דמתפס בימים שאפילו צלא נדר לא היה אוכל

צהס בשר כיון דמ"מ משום נדר ג"כ הם נאסרים עליו כי מתפס צהו חייל נדרא והיינו יוס שמת בו אציו ויוס שמת בו רצו דאפילו

צלא נדר משום צעריה לא הוה אכיל צהו צשרא ושמי חמרא ומש"ה פריך יוס שמת בו אציו פשיטא דהא כל איסוריה לימיה אלא מחמת

נדר ואע"ג דממילא נמי הוה ממנע מאי נפקא לן מיניה מ"מ מתפס דנדר הוא דלא אפשר ליה לאתפוקי באיסורא כלל ומפסקין יוס

שנהרג גלייה בן אחיקס אצטריכא ליה דמתסר ממילא וקמ"ל דכיון דלית ציה נמי נדרא מתפס דנדר הוא ואסור. ואם תאמר דהכא

משמע דההיא דלחיור איסר האמור צמורה נפקא לן מקרא דלאסור איסר ואילו התם צפרק שבוטע שמים בתרא לימיה לה מנא ה"מ

אמר קרא איס כי יודר נדר לה' עד שידור דבדר הנדור דאלמנא כולה מילתא מהאי קרא נפקא לן ולא מצטרין לן לאסור אסר כלל וי"ל

דהתם משום דלא קאי בעיקרא דהא דינא לא דק ונקט קרא דכי יודר נדר משום דההוא קרא נמי משמע דנדר הוה ע"י התפסה אצל

אין ה"נ דקרא לאסור איסר מצעי לן למתפס דבדר שלא נאסר אלא לו לצדו דחייל נדריה: הילכך לענין הלכה נקטינן דמתפס דבדר

האסור לא הוה נדר ולא זריך שאלה כלל ואפילו בעס הארץ אלא צמדיר אשתו צלצד ומהאי טעמא דכתיבנא צמתני' אצל מתפס דבדר הנדור

ואפי' דבדר שאינו נדור אלא לו צלצד חייל. וה"מ מתפס דנדר אצל מתפס בשבועה לא מהי דק"ל בפרק שבוטע שמים בתרא [שכ ג.] דמתפס

בשבועה לאו כמנזיה שבעה מפיו דמי דהיינו טעמא משום דנדר חל על הפסן שאסר את הפסן עליו דנדר ולפיכך כשהוא מתפס חפץ

בחפץ רחוי הוא שחול אצל שבעה הוא אסר ענמו מן הפסן אצל גוף הפסן אין עליו נדר וקדושה כלל הילכך אי אמר לו כזה לא אמר כלום

וכן נמי אם אמר שלא אוכל בשר כיוס שמת בו אציו והוא היה מושבע על אותו יוס לא אמר כלום דהא צאותו יוס מתפס ואותו יוס ליכא בגופיה

נדרא כלל. ואיכא מ"ד דנהי דמתפס בשבועה לאו כמנזיה שבעה מפיו דמי ה"מ לענין קרבן ומלקות אצל איסורא מיהא איכא חה אינו מחזור וכמו

שכתבתי שם צס"ד: הא צס"ח. דכיון דתני לא אמר כלום משמע שאינו זריך שאלה כלל ואפי' מדרצנן ומיירי צת"ח: והספיק. צניעותא. כלומר

דאף על גב דזריך שאלה לעס הארץ תני לא אמר כלום כיון דת"ח אין זריך שאלה: **היי גרסינן ואמר רבי יוחנן ואמר רב נתנא:**

ואם

אוכל ככר זה ודריס ליה התם משום דאיסר זה הטיול הפסילות בין נדר לשבועה וכיון דלשון הוא לענמו ליכא למדרש מן הפסילות שימפס דבדר מדי דהוה אשבעה צמדני או שבע שבוטע פסילות ואפילו

הכי לא דרשינן מן הפסילות שימפס דבדר האסור ע"י שבוטע כפסילות מנדר משום דגלי קרא בעלמא לא משבע צמני לשקר דמשמע שהוא לשון לענמו שאסר ענמו גלשון שבוטע הילכך לרינא לא קשיא כלל

מן הפסילות דפרס' קי נראה למורי ש': ורבינאו הרי את עלי וכו'. יודע היה דמתניתין דבעי הרתם חסס אינו כ"א מדרצנן דבדר הנדור בעי אלא ס"ד דקר צרייהא דקתני לא אמר כלום אפי' מדרצנן

לא בעי שאלה מדקתני לא אמר כלום וכן מוכח שגיטא דצניי דקאמר לא אמר כלום מדאורייתא וזריך שאלה מדרצנן: ח"ג בהך ברייתא הרי את עלי בבשר אפי' בבשר אחר. ואחשתו לא הענע קאי אצל

ל"ג כבשר אמה כבשר אחותה דמשמע דאמה ואחותה של אשתו קאי וז"י דאי"כ הוה ליה למימר כבשר אמן או כבשר אחותך דהא צמדנר שם אשתו מיירי דקאמר הרי את עלי אלא גרי' כבשר אמי כבשר

אחתי אף האסופים טעו לכתוב אמה ואחותה: רבא אמר הא בתלמיד חכם הכי משמע לדידיה דאין חילוק בין תלמיד חכם לעם הארץ ואפי' צת"ח בעי שאלה מדרצנן:

והתניא הנודר בתורה וכו'. פירוש והתניא צניעותא שיש חילוק בין מ"ח לעם הארץ:

עין משפט

ה א מיי פ"א מהל' נדרים ג"כ סמג לאון רמנ טוש"ע יו"ד סי' רד עמ"כ א:

1 ב מיי שס פ"ב ה' יג סמג שם טוש"ע יו"ד סי' רה עמ"כ א:

2 ג ד ה מיי פ' יב מהל' שבוטע ג"כ ה' ופ"א מהל' נדרים ג"כ ס סמג לאון רמנ טוש"ע יו"ד סי' רכ:

תוספות

היינו רישא. פירוש מתני' דפ"ק דתנא לחולין שאוכל לך לא כשר וכו' ואוקימנא כרבי יהודה: איידי דתנן בבשר חזיר. ויכיל דנדרים הרבה שאין הנדר חל מנא נמי חולין צבדיהיו דבעי לישב לעולם מתני' לאוקמה דאינטריך למדק הא לחולין וכו' יהודה ואע"ג דתנינא חדא זימנא פ"ק מניה אגב גררא וז"י דלאו לדיוקא אמיא מתני' אלא לגופיה אפי"ג דלא הוה אסר צמותא מ"מ מניה אגב גררא דליקן והשתא מתוקמא גס כר"מ ולכי לא הוה מלי למיתני קרבן שאוכל לך: ה"א דבעי שאלה מדרצנ